

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR
Zagreb, Preradovićeva 5

IVAN VITIĆ

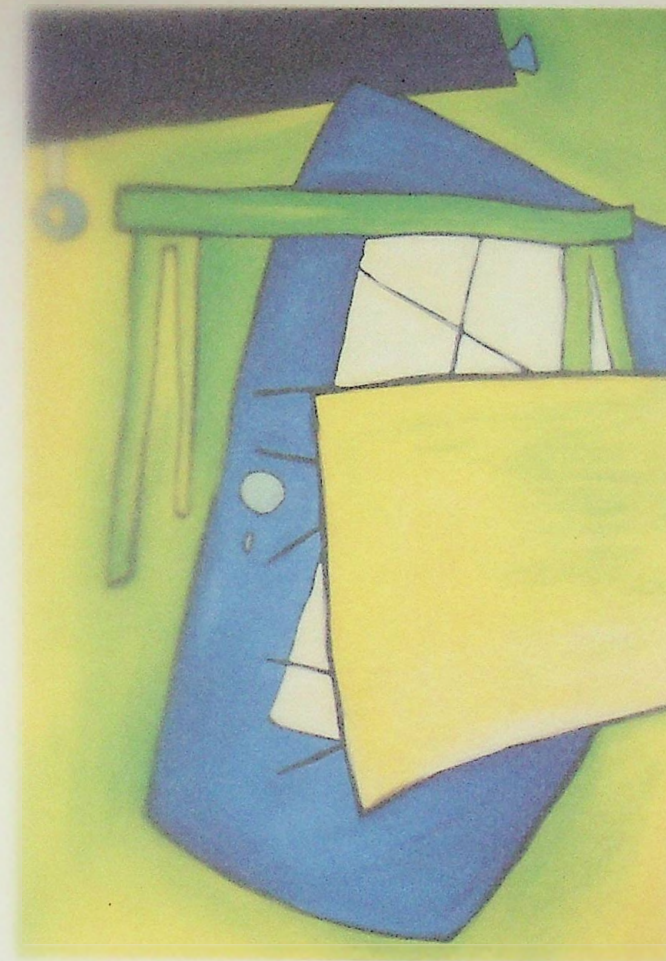
VARIJACIJE

GALERIJA FORUM

Zagreb, Teslina 16

7. 5. - 21. 5. 1999.

VITIĆ

DVOSTRUKI UPAD

LIKARSKE METAMORFOZE

ingarde. Napustio je i jednu uhodanu i zaštićenu disciplinu da bi se čne Venecije, Vitić je očito uplovio u nevere i opasne radoznalosti. radikalnom zaokretu: ništa nije davalo ni naslutiti da će se, slikovito iskorak iz sna u realnost, moram priznati, bio je za mene šokantan u enecijanskog instrumenta i ja sam tog jutra u slikarevu ateljeu s . Ali, ako sam nešto naučio u svom vremenski ne baš zanemarivom a i nastojati istražiti razloge koji su do nje doveli. Zbog čega bi trebao u ateljeu prisjetio Tartaglie i njegove vedute iz ateljerskog prozora u slikarsku vedutu do apsurga. Skidajući sloj za slojem "narrativnosti" iz tube potraži "novu osjetljivost". Ništa novo, dakle, pod ovim našim dipline redukcije i koncentracije na samu bit motiva, Vitić je osjetio pokrenula lavina "agresivnog" slikarstva. Vitić, kako kaže, nije više poput kazališnog zastora. ne bih dalje rasčlanjivao razloge ovog i tsvakog stvaralačkog čina, onda ćemo sve razloge otkriti u nemirnoj rovit" i "nepredvidivi". U umjetnosti je stvaralac jedino i nepovredivo

jem, ugasio sva ona prigušena svjetla na venecijanskim lagunama. nu svakodnevicu sa njenim "banalnim" i "neprimjetnim" predmetima. io ga kao alternativu aleksandninskoj sofisticiranosti kraja našeg nu slikanja. Bilo je upravo nezamisljivo da se ono što se događalo iza zivnom osvjetljenju, u okrilju sasvim druge stvarnosti. Novi se motiv ormacije. "proširivanja principa montaže na prostor koji je proizašao iz kolaža" predmeta svakodnevne upotrebe u stvaralački čin. Očita je slikareva ie može odgovoriti na čijoj se strani nalazi Vitić u ovom prelomnom

sti, našao se na olujnom moru istraživačke umjetnosti na čijim je i svoje rizike i nema razloga da to kod Vitića ne bude upravo tako. U Rivu degli schiavoni, vođen upravo instinktom moreplovaca, krenuo garde. S punim povjerenjem u njegovu darovitost koju je potvrdio u traktivne svakodnevce, između zamorne i nepredvidive geometrije iskladišteni u njegovoj memoriji kao u roportarnici. Ne potsjeća li već na nadrealista? Ovog je trenutka Vitić udaljen od nadrealizma, ali je ni će stvaralac uvijek pronaći skrivene puteve do svog vremena. ica je, da se Vitić hrabro odrekao neodoljive raskoši i šarma svoje se kroz bodljikavu žicu radoznalosti povukao na neistraženu i "ničiju renje koje, eto, još jednom, s moje strane neće izostati.

VITIĆ

DVOSTRUKI UPAD

LIKARSKE METAMORFOZE

ingarde. Napustio je i jednu uhodanu i zaštićenu disciplinu da bi se čne Venecije, Vitić je očito uplovio u nevere i opasne radoznalosti. radikalnom zaokretu: ništa nije davalo ni naslutiti da će se, slikovito skorak iz sna u realnost, moram priznati, bio je za mene šokantan u enecijanskog instrumenta i ja sam tog jutra u slikarevu ateljeu s . Ali, ako sam nešto naučio u svom vremenski ne baš zanemarivom a i nastojati istražiti razloge koji su do nje doveli. Zbog čega bi trebao u ateljeu prisjetio Tartaglie i njegove vedute iz ateljerskog prozora u slikarsku vedutu do apsurd. Skidajući sloj za slojem "narrativnosti" iz tube potraži "novu osjetljivost". Ništa novo, dakle, pod ovim našim dipline redukcije i koncentracije na samu bit motiva, Vitić je osjetio i pokrenula lavina "agresivnog" slikarstva. Vitić, kako kaže, nije više poput kazališnog zastora, ne bih dalje rasčlanjivao razloge ovog i tsvakog stvaralačkog čina, onda ćemo sve razloge otkriti u nemirnoj rovitosti i "nepredvidivi". U umjetnosti je stvaralac jedino i nepovredivo

jem, ugasio sva ona prigušena svjetla na venecijanskim lagunama. nu svakodnevicu sa njenim "banalnim" i "neprimjetnim" predmetima. io ga kao alternativu aleksandninskoj sofisticiranosti kraja našeg nu slikanja. Bilo je upravo nezamisljivo da se ono što se događalo iza živnom osvjetljenju, u okrilju sasvim druge stvarnosti. Novi se motiv ormacije.

"proširivanja principa montaže na prostor koji je proizašao iz kolaža" predmeta svakodnevne upotrebe u stvaralački čin. Očita je slikareva ie može odgovoriti na čijoj se strani nalazi Vitić u ovom prelomnom

sti, našao se na olujnom moru istraživačke umjetnosti na čijim je i svoje rizike i nema razloga da to kod Vitića ne bude upravo tako. U Rivu degli schiavoni, vođen upravo instinktom moreplovaca, krenuo garde. S punim povjerenjem u njegovu darovitost koju je potvrdio u traktivne svakodnevce, između zamorne i nepredvidive geometrije skladišteni u njegovoj memoriji kao u roportarnici. Ne potsjeća li već na nadrealista? Ovog je trenutka Vitić udaljen od nadrealizma, ali je ni će stvaralac uvijek pronaći skrivene puteve do svog vremena. ica je, da se Vitić hrabro odrekao neodoljive raskoši i šarma svoje se kroz bodljikavu žicu radoznalosti povukao na neistraženu i "ničiju renje koje, eto, još jednom, s moje strane neće izostati.

LEBDJENJE

SVI RAZLOZI I PROTURAZLOZI VITIĆEVE SLIKARSKE METAMORFOZE

Vitić se hrabro odrekao raskoši i šarma neodoljive Venecije i navukao na sebe kostrijet postavangarde. Napustio je i jednu uhodanu i zaštićenu disciplinu da bi se provukao kroz bodljikavu žicu radoznalosti na neistraženu i "ničiju zemlju". Napustivši bonace svoje romantične Venecije, Vitić je očito uplovio u nevere i opasne radoznalosti.

Slikarska metamorfoza Ivana Vitića nije upitna, ona je samo iznenađujuća u svom iznenadnom i radikalnom zaokretu: ništa nije davalo ni naslutiti da će se, slikovito rečeno, neočekivano uputiti maglenim kanalom Giudecce prema industrijskoj zoni obližnjih Mestra. Ovaj iskorak iz sna u realnost, moram priznati, bio je za mene šokantan u svojoj nepredvidljivosti. U nepovrat je nestala ona melankonična šopenovska muzika na klavijaturi venecijanskog instrumenta i ja sam tog jutra u slikarevu ateljeu s neobjašnjivom nelagodom promatrao ovo cageovsko razbijanje klavira sjekirom ove neočekivane odluke. Ali, ako sam nešto naučio u svom vremenski ne baš zanemarivom bavljenju ovom slikarskom rabotom, to sam naučio prihvaćati (sa ili bez žaljenja svaku odluku izvornog slikara i nastojati istražiti razloge koji su do nje doveli. Zbog čega bi trebao na drugi način prići ovom Vitićevom venecijanskom klaviru iscijepanom u tresće. Tog sam se jutra u Vitićevu ateljeu prisjetio Tartaglie i njegove vedute iz ateljerskog prozora u llici: u toj alkemičarskoj pretvorbi slikarske boje u suho zlato senzibilnosti doveo je slikar svoju odnjegovanu slikarsku vedutu do apsurga. Skidajući sloj za slojem "narativnosti" pretvorio je motiv u tašističku mrlju koja je na određeni način i objasnila Tartaglijevu odliku da u "sirovij" boji iz tube potraži "novu osjetljivost". Ništa novo, dakle, pod ovim našim slikarskim suncem! Slikajući godinama svoje lagunarne sfumature pod utjecajem stroge vaništvske discipline redukcije i koncentracije na samu bit motiva, Vitić je osjetio potrebu pobune protiv zatvorenih granica neprijepornog modela, protiv "zaustavljenog" vremena. I tako se pokrenula lavina "agresivnog" slikarstva. Vitić, kako kaže, nije više "organski podnosio" Veneciju promatranu iza mlječnog stakla lagunskih magla koje se spuštaju na grad poput kazališnog zastora. ne bih dalje rasčlanjivao razloge ovog i ovakvog radikalnog obrata. Ako smo već spremni vjerovati izvornoj darovitosti, a ovo je povjerenje preduvjet svakog stvaralačkog čina, onda ćemo sve razloge otkriti u nemirnoj slikarevoj prirodi, u njegovoj nezaustavljivoj radoznalosti, u njegovim raspoloženjima koliko god oni bili "hiroviti" i "nepredvidivi". U umjetnosti je stvaralac jedino i nepovredivo mjerilo. Sve ono izvan njegova djela samo je proizvoljno prognoziranje i bespredmetno teoretiziranje.

Što se, dakle, dogodilo u slikarstvu "novog" Vitića? On je, bez potrebe za bilo kakvim objašnjenjem, ugasio sva ona prigušena svjetla na venecijanskim lagunama. Osjetio je potrebu da izađe na plain air, na svjetle slikarske čistine, da se približi i ponovo upozna zapostavljenu svakodnevicu sa njenim "banalnim" i "neprimjetnim" predmetima. Fasciniran predmetnim svijetom koji ga okružuje, Vitić je ponovo upoznao "djetinjstvo svijeta" i prihvatio ga kao alternativu aleksandninskoj sofisticiranosti kraja našeg uznemirenog stoljeća. Ovaj radikalni zaokret nametnuo je, razumljivo, svoja pravila i izmjene u motivu i načinu slikanja. Bilo je upravo nezamisljivo da se ono što se događalo iza lagunarnog zastora vlage i izmaglica, ponovi na isti način u novim Vitićevim djelima slikanim snažnom i intenzivnom osvjetljenju, u okrilju sasvim druge stvarnosti. Novi se motiv pojavio pred nama u svojoj "ogoljelosti", pauperiziran do "banalnosti", "neatraktivan", s oštrinom novinske informacije.

Rekao bih da su novi Vitićevi motivi sagledanim i interpretirani u duhu aktualnog asamblaža, tj. u duhu "proširivanja principa montaže na prostor koji je proizašao iz kolaža" (K. Tomas). Vitić je na svoj način reinterpretirao dišanovsku formulu ready madea i preoblikovao "banalnost" predmeta svakodnevnog upotrebe u stvaralački čin. Očita je slikareva namjera da izgradi most koji će spajati štafelajnu sliku s onom na udaljenoj obali avangarde. Samo vrijeme može odgovoriti na čijoj se strani nalazi Vitić u ovom prelomnom trenutku postmoderne.

Napuštajući bonace svoje romantične Venecije, Vitić je očito uplovio u nevere opasne radoznalosti, našao se na olujnom moru istraživačke umjetnosti na čijim je podvodnim hridima doživio brodolom ne mali broj spretnih i iskusnih moreplovaca. Svaka radoznalost nosi svoje rizike i nema razloga da to kod Vitića ne bude upravo tako. U njemu se očito krije uznemirenost kapetana koji nije dugo plovio. Vitić je očito, dugo usidren uz venecijansku Rivu degli schiavoni, vođen upravo instinktom moreplovaca, krenuo pustolovnim tragom svojih fantazmagorija. I mi ga upravo promatramo na bermudskom trokutu postavangarde. S punim povjerenjem u njegovu darovitost koju je potvrdio u venecijanskom ciklusu, ni ne pokušavam odgovoriti kako će se "izvući" iz podvodnih zamki "banalnosti" neatraktivne svakodnevice, između zamorne i nepredvidive geometrije svih tih stolaca, televizora, klavira, ljestava, kontrabasa, kada za kupanje, prozora, okvira koji su "bez reda" uskladišteni u njegovoj memoriji kao u roportarnici. Ne potsjeća li već ovo nabranje na bizarnost sučeljavanja "međusobno nespojivih i nekomplementarnih predmeta" u djelima nadrealista? Ovog je trenutka Vitić udaljen od nadrealizma, ali je očita njegova namjera da sve te "banalne" predmete "uplete" u fino tkivo poezije u svojim novim slikama. Izvorni će stvaralac uvijek pronaći skrivene puteve do svog vremena.

Ovdje ne branim isključivo umjetnika, prvenstveno branim princip koji ga ustvari stiti i brani. Činjenica je, da se Vitić hrabro odrekao neodoljive raskoši i šarma svoje venecije i navukao na sebe kostrijet postavangarde. napustio je i jednu uhodanu i zaštićenu disciplinu da bi se kroz bodljikavu žicu radoznalosti povukao na neistraženu i "ničiju zemlju". To je, bez sumnje, hrabra odluka, odluka izvornog stvaraoca, odluka koja zasluuje naše puno povjerenje koje, eto, još jednom, s moje strane neće izostati.

ALL REASONS AND COUNTER-REASONS OF VITIĆ'S METAMORPHOSIS

Vitić has bravely given up the splendor and charm of irresistible Venice and has put on the post-avant-garde hair-shirt. He has abandoned a well-established and protected discipline to crawl through the barbed wire of curiosity to an unexplored "no-man's-land." By abandoning the calm sea of his romantic Venice, Vitić has obviously sailed into the storms of dangerous curiosity.

Ivan Vitić's painting metamorphosis isn't questionable, it is only surprising in its sudden and radical turn: there have been no hints that he would, picturesquely speaking, unexpectedly head through Giudecca's foggy canal toward the industrial zone of neighboring Mestre. I have to admit that this step from dream into reality was shocking to me in its unpredictability. The melancholic Chopin-like music of a Venetian instrument's keyboard has disappeared forever, and that morning in the artist's studio I observed with unexplainable uneasiness this Cage-like destruction of a piano with an axe of this unexpected decision. However, if I have learned anything in my long dealing with the art of painting, I have learned to accept (with or without regret) every decision of a true artist, and have attempted to investigate reasons which have led him to it. Why should I approach this Venetian piano of Vitić's chopped into splinters in any other way?

That morning in Vitić's studio, I remembered Tartaglia and his view from the studio window on Illica; in the alchemical transformation of paint into the pure gold of sensibility, the painter brought his cultivated studio view to absurdity. By taking away one layer of "narrative" after another, he turned the motif into a Taschisse stain, which in a way also explained Tartaglia's decision to find a "new sensitivity" in the "raw" paint from the tube. Therefore, nothing new under our artistic sun! Painting his lagoon sfumatos for years under the influence of Vanista's severe discipline of reduction and concentration on the very substance of motifs, Vitić felt the need to rebel against the closed borders of the indisputable model, against "stopped" time. That's what started the avalanche of "aggressive" painting. Vitić, according to his own words, could no longer "organically stand" Venice observed from behind frosted glass of lagoon fogs falling on the town like a theater curtain. I don't want to continue breaking down the reasons for such a radical turn. If we are ready to have confidence in a true talent, and this confidence is a pre-condition for any creation, we will find reasons in the artist's restless nature, in his unstoppable curiosity, in his moods, much as we may find them "capricious" and "unpredictable." Everything outside his works is only an arbitrary prediction and irrelevant theorizing.

What has, therefore, happened in Vitić's "new" painting? He has, without any need for explanation, turned off all the dim lights in the Venetian lagoons. He has felt the need to come out into plain sight, into bright artistic clearings, to come closer and once again to meet with the neglected everydayness with all its "commonplace" and "imperceptible" objects. Fascinated with the world which surrounds him, Vitić has once again experienced the "childhood of the world" and has accepted it as an alternative to the Alexandrine sophistication at the end of our troubled century. This radical turn has also, understandably, imposed its rules and changes in the motif and manner of painting. It was literally unimaginable to repeat what was happening behind the lagoon curtain of humidity and haze in the same manner in Vitić's new works, painted in strong and intense illumination, within a completely different reality. The new motif has appeared before us in its "nakedness," it has been pauperized to "banality," "unattractive," with the sharpness of a journalistic information.

I would say that Vitić's new motifs are to be observed and interpreted in the spirit of the current assemblage, i.e. in the spirit of "broadening the principle of mounting into an area which is the result of a collage" (K. Tomas). Vitić has, in his own way, reinterpreted the Duchamp formula of ready made and has transformed the "banality" of everyday objects into an act of creation. The artist's intention to build a bridge which will connect the painting on the easel with the one on the distant bank of the avant-garde is obvious. Only time can tell which side is Vitić located on at this crucial moment of post-modernism.

Leaving the calm sea of his romantic Venice, Vitić has obviously sailed into storms of dangerous curiosity, has found himself in a stormy sea of investigative art, at whose underwater cliffs not a small number of skilful and experienced sailors have been shipwrecked. Every curiosity brings its own risks and there is no reason why Vitić shouldn't experience the same thing. The uneasiness of a captain who hasn't sailed for a long time is obviously hiding in him. It is obvious that Vitić, who has been anchored to the Venetian Riva degli Schiavoni for a long period of time, has decided to follow the adventurous track of his phantasmagoria, led by the seamen's instinct. And right now we are observing him in the Bermuda triangle of the post-avant-garde. With full trust in his talent, which he confirmed in the Venetian cycle, I am not even attempting to say how he will "disentangle" himself from the underwater traps of everyday attractive "banality," between the tiring and unpredictable geometry of all these chairs, tables, TV sets, pianos, ladders, contrabasses, bathtubs, windows, frames which have been stored in his memory "without any order." Doesn't this list remind us of the bizarreness of opposing the "mutually incompatible and uncomplementary objects" in the surrealists' works? At this moment Vitić is far from surrealism, but his intention to "intertwine" all these "banal" objects into a fine fabric of poetry in his new works is obvious. A true author will always find hidden ways to his own time. A true author will always find hidden ways to his own time.

Here I am not defending only the artist, but primarily the principle which protects and defends him. The fact remains that Vitić has bravely given up the splendor and charm of irresistible Venice and has put on the post-avant-garde hair-shirt. He has also abandoned the well-established and protected discipline to crawl through barbed wire of curiosity to an unexplored "no-man's-land." Undoubtedly, that's a brave decision, a decision of a true author, a decision which deserves our full confidence which, for my part, will not fail to come.

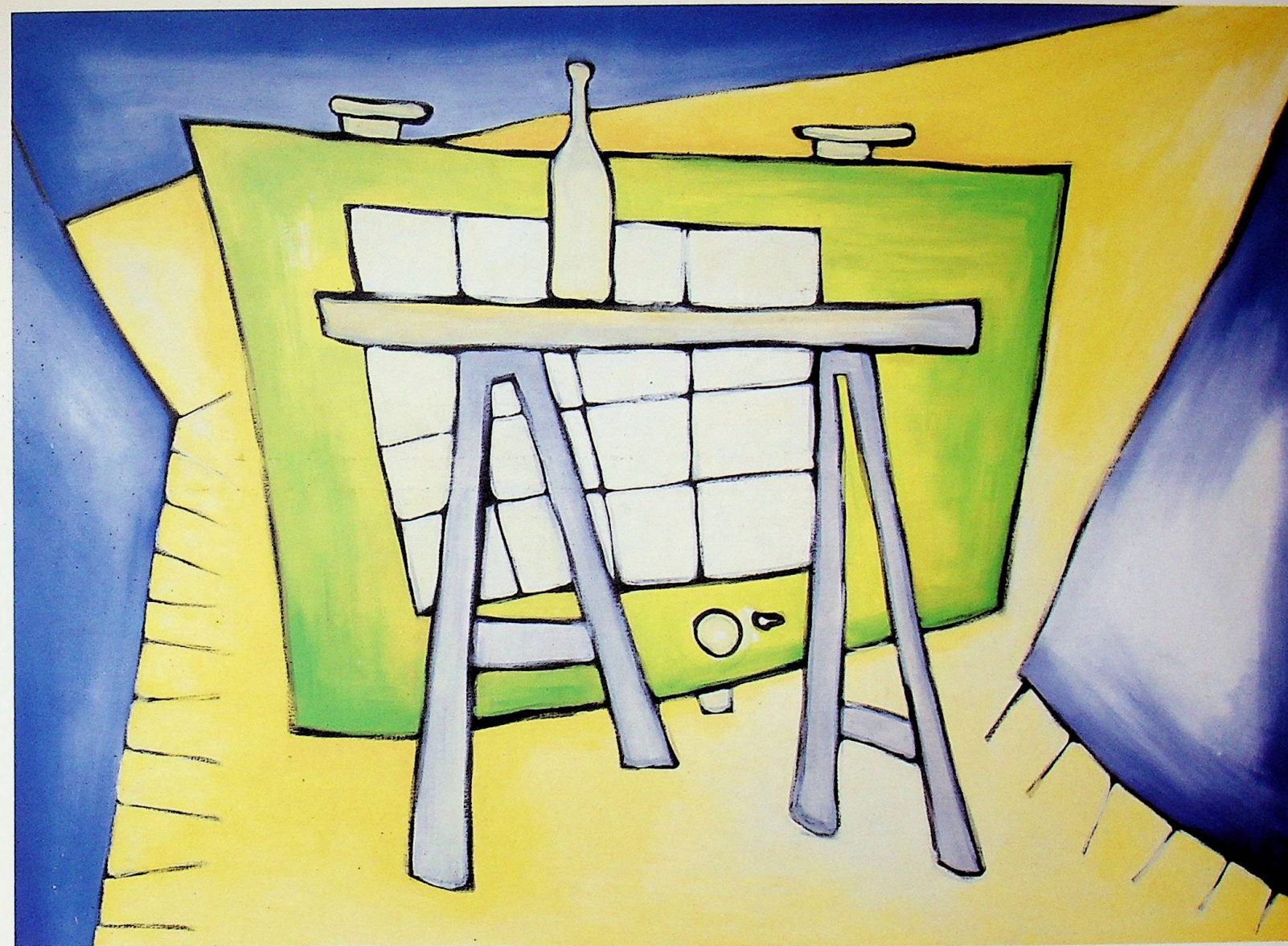
Josip Depolo

UPAD ODOZGO

НЕЗАУСТАВЛЈИВО АКОРД

УМОТАНО

УМОГНА ОД СТАЈАНЈА

КО ЌЕ ЗРЕДИТ КУРАОМУ?

RAGTIME

POPIS IZLOŽAKA

1. LEBDJENJE	ulje/platno	90x130 cm
2. DVOSTRUKI UPAD	"	"
3. SVETI GRAL I NESTALE TIPKE	"	"
4. OTKUD OVO TU	"	"
5. A KAD ĆU UBIT OKO	"	"
6. NEZAUSTAVLJIVI AKORD	"	130x180cm
7. NERED	"	"
8. UMOTANO	"	"
9. UMORNA OD STAJANJA	"	"
10. KO ĆE SREDIT KUPAONU	"	"
11. RAGTIME	"	"
12. IZJELI SMO PA SMO IŠLI ĆA	"	"
13. VELIKI NERED	"	170x230 cm
14. UPAD ODOZGO	"	"
15. I ODJEDNOM ZBRKA	"	"

Izdavač
Published by
Kulturno informativni centar
Zagreb, Preradovićeve 5, tel. 48 10 713

Za izdavača
For the publisher
Zvonimir Lisinski - Baja

Urednik kataloga
Catalogue editor
Mario Premeru

Predgovor
Prefaces
Josip Depolo

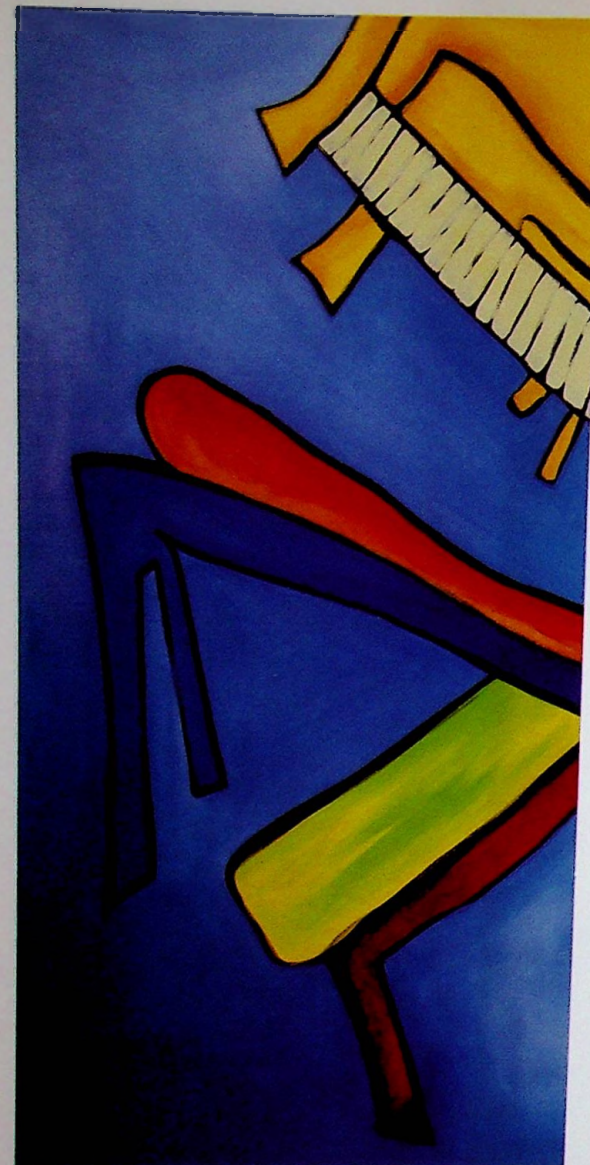
Prijevod na engleski
English translation
Ana Picelj-Kosak

Fotografije
Photographies
Božidar Prezelj

Postav izložbe
Arrangement exhibiton
Josip Depolo - Ivan Vitić

Tisak kataloga
Printed by
"MAISA" - Zagreb, tel: 314 888

Naklada
Edition
500 komada

SAMOSTALNE IZLOŽBE

- 1983. - ŠIBENIK, GALERIJA "KRŠEVAN"
- 1984. - ZAGREB, GALERIJA "ZAGREB"
- 1989. - ZAGREB, GALERIJA "MIROSLAV KRALJEVIĆ"
- 1992. - ZAGREB, GALERIJA "INA-TRGOVINA"
- 1993. - ZAGREB, GALERIJA "SPEKTAR"
- 1999. - ZAGREB, GALERIJA "FORUM"

SKUPNE IZLOŽBE

- 1984. - IZLOŽBA "MALA SLIKA"
- 1985. - IZLOŽBA "ŠIBENSKI SLIKARI I KIPARI"
- 1987. - "NOVOGODIŠNJA IZLOŽBA"
- 1991. - AUKCIJA "ZADRU ZA DAR"
- IZLOŽBA "DUBROVNIK"
- AUKCIJA ZA DUBROVNIK
- 1992. - IZLOŽBA ZA ORGULJE ZADARSKE KATEDRALE
- IZLOŽBA LIKOVNIH RADOVA ZA RATNU SIROČAD
- IZLOŽBA "IN MEMORIAM" - ZA POSTR. PROM. EZ-A
- AUKCIJA "IN MEMORIAM" - ZA POSTR. PROM. EZ-A
- AUKCIJA ZA DJECU POGINULIH HRV. RATNIKA
- 1994. - AUKCIJA ZA BOLNICU SESTR. MILOSRD."
- ZAGREBU ZA OBLJETNICU

- DUBROVNIK, GALERIJA "DUBRAVA"
- ZAGREB, GALERIJA HOTELA "DBK"
- ZAGREB, GALERIJA NAFTAPLIN
- ZAGREB, HOTEL "INTERCONTINENTAL"
- ZAGREB, MUZEJ "MIMARA"
- ZAGREB, HOTEL "ESPLANADE"
- ZÜRICH - ENETBADEN
- ZÜRICH - KONGRESSHAUS
- ZAGREB, HOTEL "I"
- ZAGREB, HOTEL "I"
- ZAGREB, HOTEL "ESPLANADE"
- ZAGREB, HOTEL "INTERCONTINENTAL"
- ZAGREB, MGC JEZUITSKI TRG

BIOGRAFIJA

Ivan Vitić je rođen je u Zagrebu 1960. godine gdje je i diplomirao arhitekturu na zagrebačkom Sveučilištu. Slika od 1977. godine, te intenzivno tijekom studija, a po završetku studija se isključivo bavi slikarstvom. Samostalno i na skupnim izložbama izlaže od 1983. godine, te surađuje sa galerijama u zemlji i inozemstvu. Član je hrvatskog Društva likovnih umjetnika Zagreba. Živi i radi u Zagrebu, sa atelierom u Bogovićevoj 2/V, tel. 48 12 886.

Izdavač
Published by
Kulturno informativni centar
Zagreb, Preradovićeve 5, tel. 48 10 713

Za izdavača
For the publisher
Zvonimir Lisinski - Baja

Urednik kataloga
Catalogue editor
Mario Premeru

Predgovor
Prefaces
Josip Depolo

Prijevod na engleski
English translation
Ana Picelj-Kosak

Fotografije
Photographies
Božidar Prezelj

Postav izložbe
Arrangement exhibiton
Josip Depolo - Ivan Vitić

Tisak kataloga
Printed by
"MAISA" - Zagreb, tel: 314 888

Naklada
Edition
500 komada